

Určitě se vám už někdy přihodilo, že se ráno probudíte a snažíte se rozpomenout, co se vám právě zdálo. Dost často se vám vůbec nepodaří přivolat uniklou vzpomínku. Třebaže ještě před chvilkou ve vaší spící mysli probíhal živý sen, vy si ani při nejlepší vůli nedokážete vybavit, co se v něm odehrávalo. Mnohdy z toho snu zůstane jenom pocit či dojem. Radost, strach, nejistota. Dojem dobrý nebo špatný podle toho, jaký byl sen. Už odešel, zmizel, ale ještě zcela nevyprchal. Zbyla z něj vůně, nebo zápach. Jakási základní informace, náboj snu, hlavní poselství, které jsme si schopni ze spánku přenést.

Sestry a bratři, dnes k nám z bible promlouvá Jákobův sen. Je to jeden z mnoha snů, zmiňovaných v Písmu svatém. A jako po každém probuzení ani zde nemůžeme určitě říci, zdali se nám líčí sen celý. Spíše se dovídáme jeho hlavní poselství. Co ze snu přetrvalo, co je přenosné do bdělého stavu. Základní poselství, s nímž probuzený Jákob půjde dál.

Jákob. Pro nás jen cizokrajné, starobylé jméno. Jenže ona to v hebrejštině byla skoro nadávka. Lstivec, Úskočný, Podrazák. Všechno tohle se ozývalo v Jákobově jménu. Nikoliv náhodou. Jákob prokázal, že se podle Isti nejmenuje nadarmo. Před časem napálil svého bratra Ezaua a podsunul mu lákavý pokrm.

Lehkověrný bratříček mu skočil na špek (tedy vlastně na čočku) a vyměnil za ni své prvorozenství. V touze po pořádném žvanci se vzdal svého výsadního a zodpovědného postavení nejstaršího syna. A pak ten lstivý Jákob oklamal i svého otce, když se oděn do kožešiny vydával za chlupatého sourozence. Pak už nebyl problém ze slepého otce vymámit požehnání. Úskokem, lstí, podvodem odsunul Jákob své dvojče na druhou kolej. Ted' je on prvním v rodu. Ted' je on pokračovatelem a ochráncem rodinného dědictví. Ted' se on probojoval k zaslíbenému požehnání. Ezau je až další v pořadí. Nedbal na své vyvolení a nyní musí čekat, co naň zbude.

A Ezau zuří, rozhodnut vypečeného bratra zabít. Proto Jákob utíká. Co je mu platné, že získal nárok na požehnání. Nyní je z něj uprchlík. Opouští zaslíbenou zemi a odchází do ciziny. Emigrant. Spolu se spoustou lidí zažívá zlomový okamžik. Opouští svou zemi, aby mohl důstojně žít jinde. Dobře ví, co se láme. Zde chci žít, a nemohu. Zde vidím svůj úkol, ale nemohu nic dělat. Zde je domov můj, ale já v něm nesmím bydlet. Mému životu zde hrozí zakrnění, zkáza, nicota.

Uprchlík Jákob si na sklonku dne ustele kdesi na mezi. Pod hlavu si dá kámen. Kámen místo polštáře, divná představa. (Možná jenom u hlavy coby jednoduchá ochrana, každopádně:) Pohodlný spánek vypadá jinak. Ale Jákob přesto spí a zdají se mu sny. Jak jen může v takovou vypjatou chvíli klidně spát? Copak by neměla být jeho noc bezesná, plná děsivých příznaků a přerývaného klímbání? Snad si Jákob před usnutím pobrukoval písničku: ***Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé... Nadarmo časně vstávají, dlouho vysedávají, zatímco***  
*Bůh*  
***dává svému milému spánek.***  
*(Žalm 127,1n)*

Snad se v téhle noci zrodily první verše onoho pozdějšího žalmu 127. Jákob usíná sice nenáviděn bratrem, zato milován Hospodinem. Proč milován, kvůli čemu a zač milován, na to se mne neptejte. To vám vysvětlit nedovedu, sám se pořád udiveně ptám, proč vlastně nás Hospodin stále miluje.

Jákob spí a zdá se mu sen. ***Hle, na zemi stojí žebřík, jehož vrchol dosahuje k nebesům, a po něm vystupují a sestupují poslové Boží.***

(12)

Žebřík mezi nebem a zemí. Z bible známe i jiný pokus propojit pozemské s nebeským. V městě zvaném Bábel neboli Babylon lidé stavěli mohutnou věž, točitou rampu, po níž chtěli vystoupat až do božských výšin. Sami víte, jak špatně to tenkrát dopadlo. Emigrant Jákob má však nyní namířeno do téže říše – za cíl má město Chárán v babylonské království. Čeká jej Bábel se svými pochybnými cestičkami do nebe. Jako poslední obraz, který si Jákob má odnést z rodné země, se mu ukazuje žebřík. Tuto vizi si má nést v sobě dál, tohle přesvědčení, tenhle dobrý výsledek rodičovské výchovy. Bůh a člověk si nejsou lhostejní. Nebe a země si nejsou lhostejné, jsou propojeny. Ale jinak než ve velkolepých lidských plánech. Přístup člověka k Bohu se nebuduje jako věž zespoda, to končí zmatkem. Naopak, je to jako když z paluby lodi hodí žebřík těm, kdo jsou dole. Je jisté, že ten žebřík dosáhne až nahoru. A v Jákobově snu to není člověk, kdo se sám svou silou vyšplhá až k Bohu.

***Hle, na zemi stojí žebřík, jehož vrchol dosahuje k nebesům, a po něm vystupují a sestupují poslové Boží.***

Mezi člověkem a Bohem probíhá výměna. Spojení funguje. Ale člověk přitom zůstává na zemi, nepotřebuje se drápat vzhůru. Pomoc od Boha nás zastihuje už tam, kde jsme. Je to použitelná komunikace

Někteří pečliví vykladači podotýkají: Pozor, sledujte, kudy a jak se poslové pohybují. Napřed je psáno, že vystupují, teprve pak, že sestupují. Nikoliv, že by

napřed slezli dolů, obhlídli situaci a pak se vrátili nahoru do bezpečí. Oni už dole jsou, jsou to lidé mezi lidmi, kteří na životních cestách doprovázejí laskavým Božím přístupem druhé, obzvláště ty ohrožené. Zde, na hranici země, před vstupem do ciziny jakoby se u Jáкова měnila stráž. Dosavadní poslové Božího milosrdenství odcházejí a místo nich přicházejí noví. Jákob smí do dalších dnů kráčet s jistotou. Až dosud jsem měl jsem při sobě lidi, kteří mi dokazovali Boží náklonnost. Nyní sice mizí, ale přijdou další. I nadále budu mít pomocníky, prostředníky Boží péče, opravdové posly Boží, anděly. Tímtéž si byl jistý i Pán Ježíš. V prvním čtení z evangelia připomíná, že nebeský Otec myslí na všechny lidi, včetně ztracených, nenáviděných a prchajících ze zaslíbené země, a má pro ně připravené své posly s poselstvím záchrany.

Jákobův výjev s žebříkem však pokračuje. ***Nad ním stojí Hospodin a praví: „Já jsem Hospodin, Bůh tvého otce Abrahama a Bůh Izákův. Zemi, na níž ležíš, dám tobě a tvému potomstvu. Tvého potomstva bude jako prachu země. Rozmůžeš se... V tobě a v tvém potomstvu dojdou požehnání všechny čeledi země. Hle, já jsem s tebou. Budu tě střežit všude, kam půjdeš, a zase tě přivedu do této země. Nikdy tě neopustím, ale učiním, co jsem slíbil.*** (13-15) Slyšíme

zde velikou Boží přísahu. Hospodin se Jákovovi zavazuje, že s ním bude na všech jeho životních cestách.

***Hle, já jsem s tebou. Budu tě střežit.***

Právě tato slova potřeboval Jákob slyšet. Nebude v cizí zemi ztracen, bude s ním jeho Bůh. A jednoho dne se vrátí domů. I pro něj, úskočného, lstivého mladíka platí totéž, co platilo pro jeho dědečka Abrahama a pro jeho otce Izáka. Bůh je věrný, neopustí své milované a dokonce skrze ně získá i jejich okolí. Třebaže jsou to nespolehliví bídáci.

***V tobě a v tvém potomstvu dojdou požehnání všechny čeledi země.***

Podle mě, když se Jákob ráno probudil, tušil, že se mu toho zdálo víc. Sen byl mnohem košatější. Ale to už tak bývá, že se do nového jitra protlačí jen nejsilnější pocit či dojem. Noční sen po sobě zanechal příjemnou vůni. Vůni naděje, bezpečí a důvěry. *Já, pochybný člověk, jsem spojen s nebesy,*

*Bůh o mně ví a bude stále se mnou.*

Jak krásné

by bylo, kdyby všechny sny končily tímto tónem. Kdyby končily takovým vědomím, takovou vírou.

***Za časného jitra vzal Jákob kámen, a postavil jej jako posvátný sloup; svrchu jej polil olejem. Tomu místu dal jméno Bét-el, to je Dům Boží.*** (18n)

Velice snadno se nám sny vytratí z mysli, Vždyť kdo si ještě při snídani vzpomene, co se mu po probuzení honilo hlavou?

Jákob nechce o svůj sen přijít. Za rozbřesku staví pomník. Materiál měl po ruce – hned u hlavy. Od nynějška ať kámen připomíná, co Bůh slíbil. „Budu s tebou, ochráním tě, přivedu tě domů.“ No a ovšem ještě ono jméno. Bét-el. Dům Boží. Žádný skvostný chrám, prostě jenom vztyčený, omaštěný kámen. A přeci nese jméno Bét-el. Dům Boží. Připomínka dobrého Boha na obyčejném místě. Takhle si staví dům Hospodin. Marně se namáhají stavitelé, pokud si nepřipomínají Boží slova, dům Boží nikdy nevybudují. Kde se připomíná jeho slovo, kde lidé věří jeho zaslíbením, tam přebývá Bůh.

***Hle, já jsem s tebou. Nikdy tě neopustím, ale učiním, co jsem slíbil. P o velikonocích poslal vzkříšený Kristus své učedníky do světa podobnými slovy. Jděte a získávejte mi učedníky. Hle, já jsem s vámi po všechny dny.***

Po vzoru svého praotce máme my, duchovní potomci Jákobovi, vyjít do světa. Jít do světa budovat Bét-el. Boží dům. Církev. Místo, kde se připomíná Boží slovo a kde lidé věří Božím slibům. Při tomto poslání se na nás se vztahuje totéž Boží

Napsal uživatel Jiří Tengler

Středa, 17 Říjen 2007 16:40 - Aktualizováno Čtvrtek, 17 Leden 2008 22:32

---

povzbuzení: Hle, já jsem s tebou. Já jsem s vámi. Amen.

□□□□□□□□□□*Matouš 18,10-14*□□□□□□□□*84; 482; 618; 549*□□□□□□□□□□□□□□  
*1.Petrova 2,4-6*

□□□□□□□□□□ *Kázání ve 14. neděli po Trojici, 9 září 2007.*